

onderscheid van godsdienst, ras en geslacht; hij zal instaan voor vrijheid van geloof, van geweten, van taal, van opvoeding en cultuur; hij zal de heilige plaatsen van alle godsdiensten beschermen en trouw zijn aan de principes van het Charter van de Verenigde Naties”⁵⁵⁾. Ook hier missen wij elken religieuzen grondslag. Wanneer er herinnerd wordt aan de profeten van Israël is het uitsluitend om de „principes van vrijheid, rechtvaardigheid en vrede” te accentueren. Van den voornaamsten eis der profeten om Jahweh, den God van Israël, te dienen, wordt met geen woord gerept. Wel eindigt de proclamatie met de betuiging: „In het zekere vertrouwen op de God van Israël⁵⁶⁾ zetten wij onze handtekening onder deze verklaring” — maar een dergelijke betuiging heeft in het licht van de hele strekking der proclamatie weinig meer waarde dan die van een fraai ornament.

En met den geest van de proclamatie stemt eveneens weer geheel overeen het ontwerp-grondwet, samengesteld door een commissie van zeven personen, gekozen uit de voornaamste politieke partijen, onder voorzitterschap van Dr Leo Kohn, Raad bij het ministerie van buitenlandse zaken. De inleiding luidt aldus: „Wij, het volk van Israël, de Almachtige God nederig dankend, dat Hij ons bevrijd heeft van de last der ballingschap en ons naar ons oude land heeft teruggebracht; herdenkend de sterke kracht van de generaties der ballingschap en hun heldhaftige offers voor het voortbestaan van ons Volk en het behoud van zijn geestelijk erfdeel; ons dankbaar herinnerend het getrouwe overschot dat de samenhang van de Joodse vestiging in Palestina door de eeuwen gehandhaafd heeft en de bezielende krachtsinspanning van de wegbereiders der nationale herleving; besloten ons gemenebest te herbouwen in overeenstemming met de idealen van vrede en gerechtigheid van de Profeten van Israël, elke Jood die huiswaarts wil keren welkom te heten en veiligheid en welzijn te bevorderen voor allen, die in onze poorten verblijven, hebben de volgende grondwet aangenomen.” In den aan-